

Stretnúť Ježiša je plnosťou času

Obetné dary priniesli deti vo vianočných kostýmoch - AP

Vatikán 1. januára - Slávnosť Panny Márie Bohorodičky, ktorou Cirkev vstúpila do nového roka, slávil Svätý Otec František vo Vatikánskej bazilike spolu s členmi Rímskej kúrie a prítomnými pútnikmi. Tento deň sa už po 49. raz slávi ako Svetový deň pokoja, ku ktorému pápež vydal osobitné posolstvo. Pri omši o 10. hodine bola mimoriadna aj spevácka účasť, keď účinkovali detské a mládežnícke spevácke zbory z 18 krajín sveta, ktoré sa v závere roka v Ríme zúčastnili na jubilejnom 40. ročníku speváckeho kongresu „*Pueri cantores*“. Svätý Otec sa s mladými speváckmi stretol už v predchádzajúci deň v Aule Pavla VI., keď v spontánnej atmosfére odpovedal na ich otázky.

Pri novoročnom slávení eucharistie pri oltári nad hrobom sv. Petra s pápežom koncebrovali predseda Pápežskej rady pre spravodlivosť a pokoj kardinál Peter Turkson, štátny sekretár kardinál Pietro Parolin, substitút Štátneho sekretariátu Mons. Angelo Becciu a sekretár pre vzťahy so štátmi Mons. Paul R. Gallagher. Prinášame **plné znenie homílie Svätého Otca:**

„Počuli sme slová apoštola Pavla: „Ale keď prišla plnosť času, Boh poslal svojho Syna, narodeného zo ženy“ (Gal 4,4). Čo znamená veta, že Ježiš

sa narodil v „plnosti času“? Ak sa náš pohľad zameria na konkrétnu historickú chvíľu, okamžite môžeme ostať sklamaní. Cisár Augustus sa dostal k moci po piatich občianskych vojnách. Rimania dobyli Izrael a vyvolený ľud žil v neslobode. Pre Ježišových súčasníkov toto určite nebol najlepší čas. Nie je to teda geopolitika, na ktorú máme pozerieť, ak chceme definovať plnosť času.

Potrebuje teda inú interpretáciu, ktorá by plnosť chápala vychádzajúc od Boha. Vo chvíli, v ktorej Boh stanovuje, že prišiel moment naplnenia prísľubu, sa pre ľudstvo uskutočňuje plnosť času. A tak nie dejiny rozhodujú o Kristovom narodení, ale je to skôr tak, že jeho príchod na svet umožňuje dejinám, aby dosiahli svoju plnosť. Práve preto sa narodením Božieho Syna začína počítať nová éra, tá, ktorá je svedkom naplnenia dávneho prísľubu. Ako píše autor Listu Hebrejom: „Mnoho ráz a rozličným spôsobom hovoril kedysi Boh otcom skrze prorokov. V týchto posledných dňoch prehovoril k nám v Synovi, ktorého ustanovil za dediča všetkého a skrze ktorého stvoril aj svet. On je odlesk jeho slávy a obraz jeho podstaty a udržuje všetko svojím mocným slovom“ (Hebr 1,1-3). Plnosť času je teda Božou prítomnosťou v prvej osobe v našich dejinách. Teraz môžeme vidieť jeho slávu, ktorá žiari v chudobe maštale a byť povzbudzovaní a podopieraní jeho Slovom, ktoré sa stalo „maličkým“ v dieťati. Vďaka nemu, môže náš čas objaviť svoju plnosť. Aj náš osobný čas nájde svoju plnosť v stretnutí s Ježišom Kristom, Bohom, ktorý sa stal človekom.

Napriek tomu je toto tajomstvo vždy v kontraste s dramatickou historickou skúsenosťou. Každý deň, zatiaľčo by sme chceli byť podopieraní znameniami Božej prítomnosti, stretávame sa s opačnými znameniami, negatívnymi, ktoré dávajú pocítiť skôr akoby tu chýbal. Zdá sa, akoby sa plnosť času roztrieštila pred mnohorakými formami nespravodlivosti a násilia, ktoré každodenne zraňujú ľudstvo. Niekedy sa seba samých pýtame, ako je možné, že pretrváva utláčanie človeka človekom? Že arogancia silnejšieho neustále ponížuje slabšieho a vylučuje ho do toho najbiednejšieho kúta nášho sveta? Dokedy bude ľudská zloba rozsievať na zemi násilie a nenávisť a tak zapríčiňovať nevinné obeť? Ako môže byť časom plnosti to, čo sa deje pred našimi očami, kedy veľké množstvo mužov, žien a detí uteká pred vojnou, pred hladom, pred prenasledovaním a je ochotné riskovať život, len aby sa im dostalo rešpektovania ich základných práv? Táto rieka biedy, živá hriechom, sa zdá byť v protirečení s naplnením času uskutočneným Kristom. Pamätáte

si, drahí *Pueri Cantores*, toto bola tá tretia otázka, ktorú ste mi včera položili, aké je toho vysvetlenie. Aj deti si všímajú tieto veci.

Avšak táto plná rieka nezmôže nič proti oceánu milosrdenstva, ktoré zaplavuje náš svet. Všetci sme povolaní ponoriť sa do tohto oceánu, nechať sa obnoviť, aby sme premožli ľahostajnosť brániacu solidarite a vyšli z falošnej neutrality, ktorá je prekážkou pre podelenie sa. Kristova milosť, ktorá privádza k naplneniu očakávania spásy, nás vedie k tomu, aby sme sa stali jeho spolupracovníkmi pri budovaní spravodlivejšieho a bratského sveta, v ktorom každá osoba a každé stvorenie bude môcť žiť v pokoji, v harmónii pôvodného Božieho stvorenia.

Na začiatku nového roka nám Cirkev dáva kontemplovať Máriino božie materstvo, ako ikonu pokoja. Starodávny prísľub sa uskutočňuje v jej osobe. Ona uverila anjelovým slovám, počala Syna a stala sa Pánovou Matkou. Jej prostredníctvom, vďaka jej „áno“, prišla plnosť času. Evanjelium, ktoré sme počuli hovorí, že Mária „zachovávala všetky tieto slová vo svojom srdci a premýšľala o nich“ (Lk 2,19). Ona sa nám predstavuje ako nádoba vždy naplnená Ježišovou pamiatkou, Sídlom Múdrosti, z ktorej môžeme čerpať, aby sme mali vždy správnu interpretáciu jeho učenia. Dnes nám ponúka možnosť pochopiť zmysel udalostí, ktoré sa dotýkajú nás osobne, našich rodín, našich krajín a celého sveta. Tam, kam nedokáže dospieť rozum filozofov, ani rokovanie politikov, tam môže dospieť sila viery, ktorá prináša milosť Kristovho evanjelia a ktorá môže otvárať vždy nové cesty rozumu a rokovaniam.

Si blahoslavená Mária, pretože si dala svetu Božieho Syna, ale ešte viac si blahoslavená za to, že si v neho uverila. Plná viery si počala Ježiša najprv v srdci a potom v lone, aby si sa stala Matkou všetkých veriacich (porov. Augustín, *Sermo 215*, 4). Zahrň nás, Matka, svojím požehnaním v tento deň, ktorý je zasvätený tebe. Ukáž nám tvár tvojho Syna Ježiša, ktorý obdarúva celý svet milosrdenstvom a pokojom. Amen.“

(Preklad: Slovenská redakcia VR) -jb-